

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 183. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849788816816/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Som stridende med pen i hånden havde Heiberg stået ene i denne kamp uden dog at savne opmuntring fra andre sider. Da kom, som falden fra himlen, denne ubekendte dommerrost og lod sit lod falde i vægtskålen til gunst for Heiberg, og dette satte da en del i raseri og en anden del i glæde og begejstring; men alle var enige om, at »Genganger-brevene« var en mærkelig, fuldendt bog. Man var ikke langt fra at tro, at Baggesen virkelig gik igen og endnu engang besøgte jorden med sine rimbreve. Som det altid går, kom der nu en mængde efterbere af disse rimbreve; man tænkte: »So ein Ding will ich auch machen,« men det viste sig snart, at »so ein Ding« ikke lader sig så let »machen«, som man smigrede sig med. Alle disse fuskier er forlængst glemte og bortskyllede i tidens elv, medens »Genganger-brevene« står og vil stå, så længe der er dansk litteratur til. At det henrykkede Heiberg at få en sådan medkæmper ved sin side, var naturligt. Han udtalte sin taknemmelighed til den ubekendte forfatter i et rimbrev, som blev indrykket i hans »Flyvende Post«. Af dette digt, hvori han udtaler sin sorg over, at Møhl ikke oplevede »Genganger-brevene«, vil jeg her blot anføre de linier, der handler om denne:

»Af dem iblandt os, som til fælles gavn
Befordre smagens værk, jeg kunne nævne flere;
Dog – tie vil jeg, thi det navn,
Som helst jeg nævnte, står der ikke mere.

Men du, o sanger, i dit paradis,
Hils Christian Møhl, som gik hvorhen vi stræbe!
Ei nogen Genius er mere værd den pris,
At hilses af en ædel digterlæbe.
Og tro kun ej, at han din uven var,
Fordi han fordum lod, i ungdoms hede,
Sig til en t o l v t e d e l* forlede
Af hvad derefter helt han angret har.
Den »sandhed«, han i ånd og ord erkendte,
Gik heller ikke her hans blik forbi;

* Har hensyn til, at Møhl var med i den bekendte »Tylvt« mod Baggesen for Oehlenschläger.